

Perevägivallast rääkides öeldakse seal olevat kaks osapoolt - mees ja naine. Tihti on aga seal ka kolmas osapool - laps vägivalla tunnistajana. Peres, kus valitseb vägivald, ei suuda tavaliselt kumbki pool teadvustada endale seda, millise psüühilise trauma tekitab olukord lapsele. Kuigi vägivald ei pruugi olla üldse lapse vastu suunatud, kannatavad nad vägivalla nägemisest ja olukorra endale teadvustamisest tulenevate vaimsete tagajärgede all. Vanemad aga arvavad, et kuna laps ei kannata otsese vägivalla all, siis see ka ei puutu temasse.

Lapsed on alati teadlikud perevägivallast. Nad ärkavad öösiti tülide peale, kuigi vanemate meelest nad magavad.

Lapsed võivad mitte aru saada tüli põhjustest, kuid nad saavad tundetasandil aru, et midagi halba on juhtumas. Nad näevad ja kuulevad, kuidas isa alavääristab, alistab ja alandab ema. Lapsed kardavad tihti, et nende ema võib surra.

Paljud lapsed püüavad oma ema kaitsta ja võtta olukorra eest vastutuse enda kanda. Nad tunnevad süütunnet, rõhutust ja võimetust, kui vägivald jätkub. Nad võivad tunda süütunnet ka seetõttu, et kõigest hoolimata armastavad oma vägivaldset isa.

• Perevägivalla mõjud lastele

Vägivalla tunnistajaks olemine võib tekitada lapsele posttraumaatilise stressi reaktsiooni, mille nähud võib jagada kolme rühma:

1. Traumaatilise sündmuse taaskogemine : mälestused juhtunust tulevad vägisi meelde, laps näeb painajaid, tal võivad esineda erinevad valud, näiteks pea- ja kõhuvalu.
2. Püüd vältida traumasse puutuvaid asju: lapsele võib olla raske meenutada vägivallaolukorda puutuvaid asjaolusid, ta ei taha juhtunust rääkida, tundereaktsioonid võivad puududa.
3. Stressiseisundi väljakujunemine: laps on apaatne, tal on õppimisraskusi, ta ärritub kergesti, on hirmul ja ettevaatlik, uinumine võib olla häiritud ja ta võib öösiti ärgata, tal võib esineda masendus ja agressiivsus. Eriti võivad pojad võtta omaks isa käitumise ja hakata ise kasutama vägivalda teiste vastu.

Imikuealistel võib stressireaktsioon väljenduda liikumatusena, apaatsusena, une- ja söömishäiretena ning füüsilise arengu peetusena.

Mänguealiste häired võivad olla apaatsus, agressiivsus, masendus, süütunde tajumine, sarnaste korduvate mängude mängimine, kramplik klammerdumine täiskasvanute külge.

Teismeliste käitumine võib muutuda nii raevuks ja kättemaksuiahaks vägivallatseja suhtes kui ka põlguseks ema vastu, et see end ise ei kaitse.

Mõni reageerib endassetõmbumisega, masendushoogudel võib esineda enesetapumõtteid.

Ärevustunne võib takistada koolis edasijõudmist, nad võivad käituda agressiivselt ja neil võib esineda suhtlemisraskusi.

Kui perevägivald on olnud pikaajaline, võib lapse elu keskenduda vägivallaolukorra ennetamisele ja sellest olukorrast väljatulekule. Jõudu enamaks lihtsalt ei jätku.

Laps võib ka õppida, et vägivald on probleemide lahendamiseks sobilik vahend - poiss võib õppida lööma ja tüdruk alistuma, sest see on ainuke peremudel, mida nad näinud on.

- **Lapse abistamine**

Perevägivald teemal on vajalik lastega rääkida, kuna lapsed süüdistavad selles tihti ennast. Lastel on ka hirmutavaid mälestusi juhtunust.

Enamasti on rasketel perevägivald juhtumitel vajalik abi väljastpoolt (lastekaitsjad, psühholoogid, turvakodu). Naine, kes peaks tegema kõik, et tema lapse elu oleks turvaline, on antud olukorras nii oma hirmudes ja üleelamistes kinni, et ei suuda kaitsta last. Ta eitab sisemiselt perevägivald probleemi ja ei aita lapsel mõista traumeerivaid sündmusi.

Hea kontaktivõimega laps võib ka ise leida täiskasvanu, kes tundub talle turvaline ja kes võib aidata.

Lapsele on tähtis, et ta võib loota kellelegi (näiteks õpetaja, vanavanemad, naabrid), kellelt saada hoolivust ja tähelepanu. See võib olla lapse pääsetee.

Lapse abistamine on väga oluline vägivaldtsükli peatamiseks.